

תת"ע 6804/04/14 - מדינת ישראל נגד סומחייב ירוחם

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 6804-04-14 מדינת ישראל נ' סומחייב ירוחם

תיק חיצוני: 10250452751

בפני	כבוד השופט	משה גינות
מאשימה/משיבה	מדינת ישראל	
נגד	סומחייב ירוחם	
נאשם/מבקש		
החלטה		

1. בפני בקשה לחזרה מהודייה, בקשה הנסמכת על הוראות סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של סירוב לתת דימת אור נשוף לפי דרישת שוטר, עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה.

3. בתאריך 21 דצמבר 2016, תוקן כתב האישום כמבוקש והחלו להישמע עדי התביעה.

4. בתאריך 18 ינואר 2017, ביקשה ב"כ הנאשם את רשות בית המשפט לחזור בה מכפירה וב"כ הצדדים הודיעו לבית המשפט כי הגיעו לידי הסדר טיעון, על פיו יוגש כתב אישום מתוקן.

כתב האישום תוקן לנהיגה תחת השפעה בניגוד לסעיף 26(2) נהיגה תחת השפעה. הנאשם ישלח לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר ובין היתר תבחן האופציה להארכת עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים מתיק 3007-06-10 התלוי ועומד כנגד הנאשם.

עוד הוסכם בהסדר הטיעון, כי אם התסקיר יהיה חיובי, המאשימה תסכים בטיעוניה להארכת עונש המאסר המותנה.

באותו מועד הודה הנאשם בכל העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן.

5. בתאריך 10 אוקטובר 2017, הגישה הסנגורית בקשה אותה הכתירה כ"בקשה לחזרה מהודייה".

לטענתה, עד התביעה אשר העיד כי היה במעמד רישום הדו"ח ביחידות עם הנאשם וזאת בניגוד לטענת המבקש

אשר טען כי חברתו ישבה עימו ברכב ולמקום הגיעו בנו וחברו; וכי במעמד רישום הדו"ח היה המבקש חולה בדלקת ריאות.

לטענתה בשעת מועד הדיון ביום 18 ינואר 2017, מועד בו חר מהכפירה, לא היתה בידיו הקלטה אשר נמצאת בידיו. היום בהקלטה זו נשמע המבקש דורש מן השוטר שיקח אותו לבדיקת דם לאחר שנכשל בביצוע הנשיפה. לדברי הסנגורית, פסיקת בית המשפט העליון בסוגייה זו שמה את הדגש על בחינת מניעיו של הנאשם בשים לב להתנהלותו ולעיתוי הבקשה לחזור בו מן ההודאה.

לא אחת נקבע, כך טענה הסנגורית, כי די בכך שהנאשם סובר כי טעה בשיקוליו בעת שהודה והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו, היא כי תינתן לו הזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם נימוקים מיוחדים הנדרשים לסעיף 153(א).

6. בדיון שהתקיים ביום 17 לדצמבר 2017, חזרה ב"כ המבקש על טענותיהם והצהירה כי לא היתה בידה הקלטת שהוקלטה במקום האירוע. לדבריה, למבקש (הנאשם) קיימת זכות להוכיח את חפותו.

7. ב"כ המאשימה תקף את עמדת הסנגורית.

לטענתו, לא ברור מן הבקשה מהו המועד בו קיבלה הסנגורית את הקלטת. כמו כן לבקשה צורף עמוד אחד ואיש אינו יודע מי רשם אותו. הדף אינו חתום ואף יותר מה, לא הוגשו תצהירים על ידי האנשים שלטענת המבקש נכחו במקום.

עוד טען, כי למעשה הראייה אותה הוא מבקש להציג היתה קיימת בידיו עוד בשנת 2014, כך שלמעשה מה שעומד מאחורי בקשה זו, הינו תסקיר קצין המבחן השלילי שנתקבל אודות המבקש.

עוד טען כי הסיבה היחידה אשר מניעה את הנאשם/מבקש לחזור בו מן הכפירה, הינה כדי להשיג ענישה משופרת ואין מקום להיעתר לבקשה מעין זו.

8. לאחר עיון בבקשה המפורטת אשר הוגשה לעיוני ע"י הסנגורית ובשים לב לעובדה שהתרשמתי כי הבקשה אינה נובעת מיצירת תכסיס פסול, והגעתי למסקנה כי הנאשם סובר כי טעה בשיקוליו עת הודה באשמה, ולאור המבחנים אשר נקבעו בפסיקת בימ"ש העליון בע"פ 6349/01 גנס שניידר ושימוב נ' מ"י, ולפיהם כאשר נאשם מבקש לחזור בו מהודאתו עובר לגזר-הדין, די בכך שסובר הנאשם כי טעה בשיקוליו בעת שהודה והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו, היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקל של אותם נימוקים מיוחדים הנדרשים בסעיף 153(א).

9. מכל המקובץ לעיל, הנני מבטל את הכרעת הדין ומורה כי התיק יועבר לבימ"ש לתעבורה, וישמע בפני מותב אחר.

המזכירות מתבקשת לשלוח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ח, 22 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.